

ringi pääle maha istus ja ühte raamatut lugema hõkkas. Perenaene oli rehe juure läinud sääl midagi korrale seadma, ja Liiu talitas toos.

Juist sel ajal tuli Jaan, kes sa heinamaale oli läinud, säälit kodu uut wifikatit tooma, sest wana oli katki läinud. Ta astus tuppa ja leidis Liiu üksi-päini sääl olemaast. Seda parajat tundi ei tahtnud ta mõõda lasta miinu. Ta tegi marsii Liijuga juttu.

„Noh, Liiu, kas igaw on fa?“ füüs ta lahse häälego, nagu sõna otsides.

„Kuda nii!“ vastas Liiu, „et töö aja igatuuse ära. Ei ole wiga.“

„Aga minul on igaw heinamaal, ehk küll töö puubust sääl ei ole,“ ütles Jaan ißeäralisel wiisil filmadega pilgutades.

„Wifspäraast nõnda?“ füüs Liiu jälle mitte aru saades.

„Teid ei ole sääl, sellepäraast see on,“ vastas Jaan südamelikult.

„Arge tehke nalja! Kuda mina teie aega pate-mine wöin wiita ehk lõbusaks teha!“ vastas Liiu ja lõi palest vunaseks, nagu see sagedaste eñnegi oli juhtunud. Aga niisugune palepuna on, mis tütarlast armisaks teeb ja puhta südame mätk en.

„Jah muidugi olete Teie see, kes mu aega kõige lõbusamalt mõõda saadab,“ vastas Jaan waimustatud kõnega. „Teie seltsis üksi on mul armas olla. Seda olen ma ometi ikka, kui mul mahti oli, sel ajal, mil Teie meil olete, üles näidanud. Teil ei wöi teadmata olla, et minu süda Teie vastu armaëstu täis on. Nüüd tahaksin ja

footwissin mina kindlaste teada saada, kas Teie süda minu vastu ka nõnda tunneb, kui mul. Wastake muusle!“

Liuu jöi esite foguni wait, ja nähti teda nagu iseenesega wöittlervat. Wiimaks ütles ta ometigi wä, riisewa ja peaaegu ärda häälega: „Kuda tohib minu süda Teie poole hoida ehk mu film Teie pääle waadata! Mina olen waeje saunamehe tütar, ja Teie — rikka peremehe poeg ja hoopis förgemine foolitud kui mina. Seda ei tohi mina ialgi teha, sest mis ütleksid Teie wanemad, kui oisi nende föriku wiimaks läbeks!“

„Oh ärge rääfige nii palju osjast, mis rääkimise wäärtki ei ole,“ kostis Jaan ellalt. „Armaëstu ei hooli fehwusest ega rohfusest. Mina ei ole ialgi selle pääle mõtelnud, ega Teile näidanud, et ma fusdagil wiisi selle pääle waatan. Kas wöite seda ütelba? Ma mõtlen, ei ialgi. Minu wanemad soovisid, et ma pean omale abikaasa wöötma. Mina olen Teie kohta mõtelnud: See sünnyib minu sülesse, see mahub minu majasse. Kas tahate minu omaks saada wöi ei? Laske üksi oma süda rääfida! Koolitusest ei ole midagi lugu. Teie olete liheltonnafoolist läbi käinud ja nii palju öppinud, kui minu abikaasal tarfust waja on auusal wiisil veret pidada. Ütelge ära, mis Teie süda tunneb minu vastu!“

Pool kartlikust ja häbenedes ütles Liiu nüüd: „Et Teie minu käest kindlat otsust tahate, siis pean seda küll wist andma. Õigust ütelda, on mu süda küll juba aõmugi Teie päält olnud. Kui Teie mu waejast ja madalust ei põlga, siis wötske mind!“